

Evangelí del diumenge de la setmana XXVIII de durant l'any: demanar i agrair

Evangelí i comentari del diumenge de la setmana XXVIII de durant l'any. “¿No n’hi ha hagut cap que tornés per donar glòria a Déu fora d’aquest estranger?”. Jesús, que ho sap tot de nosaltres, compta amb la nostra petició plena de fe i perseverança per donar-nos el que demanem. La nostra acció de gràcies dona glòria a Déu i

ens prepara per rebre dons millors.

Evangelí (Lc 17, 11-19)

Tot fent camí cap a Jerusalem, Jesús passava entre Samaria i Galilea. A l'entrada d'un poble van anar a trobar-lo deu leprosos, que s'aturaren un tros lluny i es posaren a cridar:

—Jesús, mestre, tingues pietat de nosaltres!

En veure'ls, Jesús els digué:

—Aneu a presentar-vos als sacerdots.

Mentre hi anaven, van quedar purs de la lepra. Un d'ells, quan s'adonà que havia estat guarit, va tornar enrere glorificant Déu amb grans crits, es prosternà als peus de Jesús amb el front a terra i li donava gràcies. Aquell home era un samarità. Jesús digué:

—¿No eren deu, els qui han quedat purs? ¿On són els altres nou? ¿No n'hi ha hagut cap que tornés per donar glòria a Déu fora d'aquest estranger?

I li digué:

—Aixeca't i ves-te'n: la teva fe t'ha salvat.

.....

Comentari

En temps de Jesús, la malaltia terrible i contagiosa de la lepra afectava força gent, com els deu malalts del passatge d'avui. Per evitar contagis, l'Antic Testament estipulava normes severes: «El qui està malalt de lepra anirà amb la roba esquinçada, la cabellera deslligada, un tapaboques a la cara i cridarà: “Impur, impur!” Mentre li duri el mal, serà ritualment impur.

Com a impur, viurà aïllat fora del campament» (Lv 13, 45-46). Els sacerdots eren els qui tenien autoritat per declarar públicament que una persona era leprosa, o anunciar-ne també la guarició perquè pogués tornar a la societat.

Als afores d'un poble viurien, doncs, els deu leprosos d'aquesta escena que narra Lluç. Entre ells hi ha un samarità, perquè el dolor comú va refredar l'enemistat habitual entre jueus i samaritans. Aquells malalts haurien sentit a parlar de Jesús, el mestre de Galilea que guaria gent. És molt possible que acaronessin en grup més d'una vegada l'esperança de trobar-s'hi. De manera que quan el veuen passar i el reconeixen, criden fort d'un tros lluny perquè en tingué pietat.

Escriu un pare de l'Església que «esperen des de lluny com avergonyits per la impuresa que

tenien sobre si. Creien que Jesucrist els rebutjaria també, com feien els altres. Per això es van detenir lluny; es van acostar, però, pels seus precos. “El Senyor és a prop dels qui l’invoken, dels qui l’invoken amb sinceritat” (Sl 145, 18)» [1].

De la petició dels deu leprosos podem aprendre a pregar Déu amb confiança, convençuts que ell ho pot tot i que no cal esperar a sentir-nos dignes, per demanar i rebre allò que necessitem. Com va escriure sant Josepmaria, «Et veus tan miserable que et trobes indigne que Déu t’escolti... Però, i els mereixements de Maria? I les ferides del teu Senyor? I... que potser no ets fill de Déu? A més a més, Ell t’escolta, *quoniam bonus... quoniam in saeculum misericordia eius*: perquè és bo, perquè la seva misericòrdia perdura sempre» [2].

Tot i que Jesús ho sap tot de nosaltres, compta amb la nostra petició plena de fe i perseverança per donar-nos el que demanem. És més: com deia sant Agustí, en realitat el Senyor té «més ganes de donar que nosaltres de rebre; i té més ganes ell de fer-nos misericòrdia que nosaltres de veure'ns lliures de les nostres misèries»[3].

Jesús va escoltar la petició dels deu leprosos, i com sol fer amb tots els personatges amb què es troba, els demana a canvi un gest de confiança, ajustat a la situació personal dels qui el pregunten. En aquest cas, no els toca ni els imposa les mans. Senzillament, els mana assumir que es curaran i dirigir-se a qui té autoritat per declarar-los purs de la malaltia. I al camí, van quedar tots curats. De segur que s'omplirien d'una alegria immensa, coneguda de molta gent, quan els sacerdots van verificar públicament la curació del grup.

Només el samarità, però, es va acordar agraït del seu benefactor, Jesús, i va saber «donar Glòria a Déu». Va tornar i “es prosternà als peus de Jesús amb el front a terra i li donava gràcies”.

De l'actitud del samarità i del retret que fa Jesús envers els nou desagraïts, en traiem una altra lliçó molt important: que la nostra acció de gràcies dona glòria a Déu i ens prepara per rebre dons millors. Per això ens convé fomentar al nostre cor, juntament amb la petició plena de confiança pel que necessitem, l'acció de gràcies per tot allò que rebem, fins i tot sense demanar-lo. De fet, com deia sant Joan Crisòstom, Déu «ens fa molts regals, i la major part els desconeixem»[4].

Si som agraïts amb Déu i el lloem per tot, atraurem per a nosaltres i per als altres les benediccions del Cel. Com explicava sant Agustí, «tota la nostra

vida present ha de discórrer en la lloança de Déu, perquè en això consistirà l'alegria sempiterna de la vida futura; i ningú no es pot fer idoni de la vida futura si no s'exercita ara en aquesta lloança»[5].

[1]Teofilacte,*Catena aurea*, in. loc.

[2]Sant Josepmaria, *Camí*, n. 93.

[3]Sant Agustí, *Sermó 105*.

[4]Sant Joan Crisòstom, *Hom. In Matt.*, 25.

[5]*Sant Agustí, Coment. In Psal. 148*

Pablo M. Edo

opusdei.org/ca-ad/gospel/evangelis-del-
diumenge-de-la-setmana-xxviii-de-
durant-lany-demanar-i-agrar/
(15/03/2026)